

SKOVIR

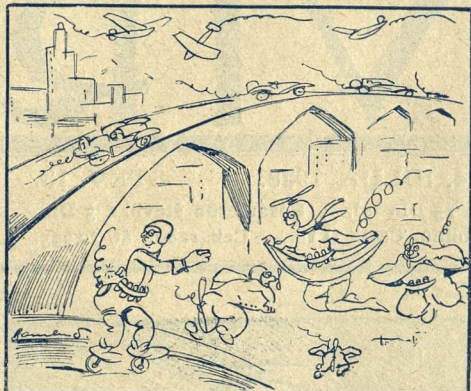
LETO I. LJUBLJANA, DNE 14. JULIJA 1928. ŠTEV. 13.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.

Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

«Nesrečna hčerka, globoko si padla ... Ali se ga nikakor nisi mogla ubraniti?»
«Ah, mamica, tako je bil lep, da sem kar pozabila, reči 'ne' ...»

Opel iznašel je avto raketni,
zdaj spremenil se potek bo prometni.
Kmalu bo pešec od zadaj smrdel,
ko bo raketno po cesti hitel!

Aeroplani zdaj bodo grmeli,
z blazno hitrostjo pod nebom brzeli.
Pešec po mili bo volji v nebo
planil, če bo zaželel si tako.

Ko lepotica bo v zraku irlela,
občudovalcev preveč bo imela,
ako se moda ne bo spremenila,
čarov dekliških zadosti zakrila.

Bitje človeško kot vsako vozilo
vzadaj se bo salamensko kadflo.
Vse bo smrdelo, in vse bo grmelo,
z Marsom človeštvo bo zvezo imelo.

Manjkalo v zraku ne bo se tatov,
s sakom bo lovec na ptičji šel lov.
Mnogo trpela bo muk policija,
ker se selila bo v zrak ravbarija.

Stare device na Mars se možit,
bodo hodile ljubezen hladit.
V vojni raketnih bo pešcev število
zmago na to in to plat odločilo.

Divni ti časi, čitalec premili,
bodo na svetu nam vse spremenili.
Tudi zabavni prijatelj »Skovir«
v zraku imel bo svoj glavni revir!

Vedno več.

Mlada gospodična stoji pred sodni-
kom.

«Koliko ste stari?» vpraša sodnik.
Gospodična pomišlja.

«Nič ne premišljajte, z vsako sekundo
bo več!» S.

Potnik je prišel v neko gostilno na de-
želi ter je vprašal natakario, s čim bi
mu mogla postreči.

«Za vaš denar dobite, kar hočete», mu
je odgovorila.

«Prav tako sem si mislil», je sogla-
šal z njenim odgovorom. Naročil si je
jedi in pijače, bil je točno postrežen in
ko se je naužil dobrin, je vrgel na mizo
desetdinarski bankovec za plačilo.

«Vaš zapitek znaša 50 dinarjev», mu
je zračunala natakario.

«To je ves moj denar; saj ste rekli,
da za svoj denar lahko dobim, kar ho-
čem.»

Natakario je poklicala krčmarja ter
mu je razložila tujčevo zvijačo.

«Svojo ulogo ste izborno doigrali»,
ga je pohvalil. «Odpustim vam vse, kar
mi dolgujete na zapitku, razen tega pa
vam podarim še deset dinarjev pod po-
gojem, da greste v krčmo k mojemu
konkurentu, kateremu napravite prav
tako, kakor ste meni!»

«Žal mi je, da vam ne morem
ustreči», se je prekanjenec porogljivo
namuznil. «Vaš sosed je namreč istega
mišljenja ter me je napotil k vam, da
vas pozabavam.» K.

Zlobno.

Neka dama igra v družbi prav slabo klavir.
Ko odigra komad in se nihče ne potruži, da
bi jo pohvalil, vpraša: «Ali morda motim?»

«O, prosim, le vežbajte se dalje!» ji odvrne
neki gospod.

V jezi.

Novi predstojnik (slugi, ki ga prvič
sreča): «Enkrat za vselej Vam pravim,
da me dostojno pozdravite, če me sre-
čate.»

Sluga: «Pro-prosim, gospod, Vas ni-
sem spoznal.»

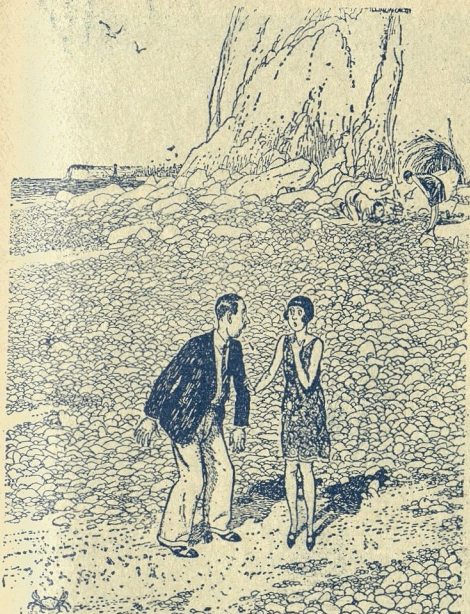
Predstojnik: «No, nikanar ne delajte ta-
kega obraza, kakor da ne bi znali razlo-
čevati vola od osla...»

Dosleden.

«Zakaj se ne smejete dovtipom gospoda
Lokarja? Ali se vam ne zdijo smešni?»

«Zelo mi ugajajo. Samo tega človeka jaz
ne trpim in se dovtipom zavoljo tega sme-
jem šele doma.» L.

MRZEL TUŠ.

Možek (samozavestno): «Mislim, da je v našem kraju samo en srečen mož, kateremu je žena neomejeno zvesta.»

Ženka (zamišljena): «Tega moža bi pa res rada poznala...»

Zaletelo se ji je.

K starejši gospodični Valpurgi pride berač in jo poprosi za obnošeno moško obleko.

«Žal, v mojem stanovanju ni nobenega moškega», odvrne Valpurga, ki si pa hitro domisli, da bi berač lahko skušal ponoči vlomiti, ker zdaj ve, da je njeno stanovanje brez zaščite močnega spola; zato hitro dostavi: «Ponoči pa je vedno kakšen pri meni...» D.

Smola.

Pri Cmoku se je oglasila štoklja in pustila ljubkega dečka za družinsko darilo. Istočasno je svinja povrgla mladitče, čijih eden je bil slaboten in se je bilo bati, da bi poginil. Cmok ga je hotel na vsak način ohraniti pri življenju, zato ga je zavil v plenico ter ga položil v zibelko, ker je bil dojenček tačas baš pri materi v naročju.

Pa je prihitela sosedja pogledat novorojenčka. Stopila je k zibelki, in da bi se prikupila, je pričela gostoleti: «Jej, kako čednega fantka ste dobili! Ves je podoben očetu...» K.

Pri telefonu.

«Halo, gospodična Milica! Vi me boste torej posefili drevi na mojem domu?»

«Ali boste dostojni?»

«Na častno besedo, gospodična...»

«Ali se potem sploh izplača priti?...»

Tudi odgovor.

Sinko: «Zakaj naša ura ne bije več kakor dvanajest udarcev.»

Oče razmišljuje, kako bi otroku najprimerneje odgovoril, in reče): «Zato, ker bi trinajst udarcev pomenilo nesrečo...»

Pri zdravniku.

Zdravnik: «Koliko ur spite na dan?»

Kmet: «Na dan? Prav nič!»

Zdravnik: «To je nemogoče!»

Kmet: «Kaj, nemogoče! Ponoči spim vedno po 12 ur, podnevi pa za spanje ni časa...» S.

Med otroci.

Mimica (gleda razšvedran avto): «Zakaj ima ta avto kolesa tako na «o»?»

Jankec: «Najbrž so premladega učili voziti...»

TEŽAVE LOČITVE ZAKONA.

A.: «Ločitev zakona je strašno nerodna stvar»

B.: «Zakaj?»

A.: «Ker se mora človek prej še — oženiti...»

Grozna dogodivščina z mačkom in psom

*Kot vila po polju se Micika vije ...
Obraz od veselja kot solnce ji sije,
ko s sabo prelepega vodi Matica.*

*Da zgodba bo naša imela kaj vica,
po polju pred psom priletelo je mače
in skrilo se v modne Matičeve hlače.*

*Koj pes je za mačkom ubral isto pot,
a maček nič manjši od psa ni falot:
pri drugi že hlačnici ven se drži*

*in repek pesjanski ves jezen lovi.
Pretkanost je mačja zadeva pribita,
že gobec in repek se skupaj držita.*

No, pes prav takisto ni rojen bedak,
zato kar skozi hlače storil je korak.
Zdaj pasji še gobec in mačji se rep

spoprimeša kakor namočena v lep.
Tako je nastal čudovit kolobar
in hlače Matičeve čarni so bar.

Pri hlačnici noter, pri drugi pa ven...
Matic je od groze ves bled in zelen.
Da poleg prekuštna ne bila bi Mica,

tragedija gratala iz tega bi vica.
Po Micinem zgrabil nasvetu junak
zbesnela je stvora in dvignil ju v zrak.

MIHEC IN ASFALT.

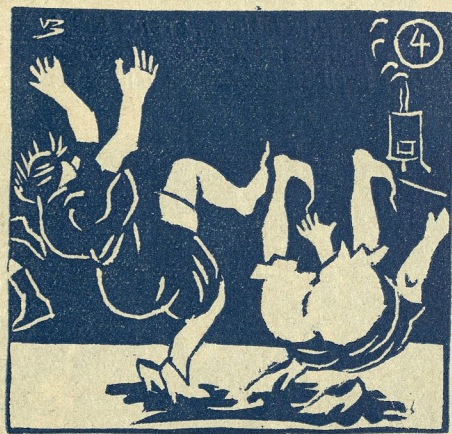
«Rega, rega», stari babi
Urša, Neža kakor žabi
govorita in regljata
ter domov za peč ne znata.

Dolgčas Miheca že drži:
mame proč dobiti ni.
Zajemalko Mihec vzame,
po asfalt tekoč brž plane.

Ženskama krog čevljev, glej,
zliva zdaj tekoči klej,
ki prav hitro se hladi,
v trdo snov se spremeni.

Strah se loti žensk obeh,
ker vkovani sta na tleh.
Čevlje kar na tleh pustita,
bosi zdaj domov hitita.

Dolge minute.

Oče: «Milan, kam pa je šla mama?»

Milan: «Pred dvema urama je šla za
pet minut k teti na čaj!» S.

Iz gimnazije.

Profesor: «Vi, Smuk, če bi Ovid vedel, da
ga boste kdaj Vi poskusili prevajati, bi si
gotovo pridržal pravico prestave...»

Dober izgovor.

Sodnik: «Janez Čepur, Vi ste kar na
pokopališču ukradli kolo...»

Obtoženec: «Motite se, gospod sod-
nik! Res sem vzel tisto kolo tam na po-
kopališču. Pa kaj bi ga ne vzel, ko je
stalo tako osamljeno ob križu, da sem
bil popolnoma prepričan, da njegov last-
nik počiva že v grobu...»

On: «Jaz mislim odpotovati k Jadranskemu morju. Kaj pravite, koliko bi to stalo?»

Ona: «Prav nič!»

On: «Prav nič? Kako?»

Ona: «No, ker misliti prav nič ne stane...»

Konkurenčna zavist.

Turist (sedeč z gostilničarjem na terasi): «Solnčni zahod sem videl v oni gostilni tamle na vrhu mnogo lepše kakor tukaj.»

Gostilničar: «Jaz imam pa zato dosti boljše telečjo pečenko.»

Nedeljski lovec.

Profesor (odhaja na lov): «Torej, za nedeljo bom ustrelil zajca.»

Žena: «Saj ni treba. Mislim namreč v nedeljo pripraviti telečjo pečenko.»

Profesor: «Dobro, bom pa teleta.»

Grenko.

Oče (sinu, kateremu je prejšnji dan pomagal pri nalogi): «No, Mirko, kaj je pa danes rekel učitelj k tvoji nalogi?»

Sin: «Da sem jaz vsak dan bolj neumen.»

Govor vojaškega kurata.

Vojak Nace Kamilca je umrl za grižo in ko so ga pokopali, je imel vojaški kurat Ignac ob njegovem grobu nagovor: «Tu leži sedaj Nace Kamilca. To ima od tega, ker ljudje žro vsega vraga. Amen!»

Mislili smo, da je vlada radikalov in radikalskih satelitov utonila v krvi, toda že zopet se neizogibna radikalska nesreča vleče nad ubogo deželo...

Modra razsodba.

Bil je sejem. Sredi sejmišča je imela razpoloženo po tleh svoje blago lončarica. Nenadoma sta dva sejmarja privedla vsak od svoje strani eden bika in drugi kravo baš proti lončeni posodi. Ko je bik ugledal kravo, je nastal dirindaj in živali sta zdrobili vso posodo.

Oškodovanka je tožila oba sejmarja in je prva inštanca razsodila, da mora vso škodo poravnati lastnik bika, češ, da krava ni kazala nikakih slabih lastnosti.

Stvar pa je šla naprej in je druga inštanca obsodila na poravnavo škode lastnika krave, češ, da bi se bikove

slabe lastnosti ne razvile, če ne bi bilo krave.

Zadeva pa je romala še pred tretjo inštanco, ki je razsodila, da mora lastnik bika plačati dve tretjini, lastnik krava pa eno tretjino škode, in to na podlagi utemeljevanja, da je krava teptala po posodi s štirimi, bik pa le z dvema nogama...

Pri naboru.

Vojaški zdravnik: «Imate kako napako?»

Janez: «Gs-s-sput, imam jo imam, n ma-a-av jezik s-s-m zapleta...»

Zdravnik: «To ni nič, saj pri vojakih boste tako ali tako morali držati jezik za zobmi...»

*Dr. Igo Gruden,
pesnik.*

*Fran Lipah,
član ljubljanske drame.*

Trgovci morijo ...

Sresko poglavarstvo je izdalo na županstva prepis velikožupanskega odloka, v katerem se naroča takojšnja revizija mer, uteži in tehtnic.

Tiskarski škrat (odnosno škrateljček z bubi frizuro) pa je povzročil, da se en odstavek glasi takole:

«Trgovci in obrtniki tehtajo in morijo z merili, ki niso bila že štiri do šest in tudi več let preizkušena in žigosana ...»
U.

O letenju.

Zaljubljenec: «O Anica, ko bi jaz imel aeroplan, bi vsak dan priletel k Vam.»

Gospodična: «Bodite mirni, da Vas ne sliši oče, sicer boste leteli tudi brez aeroplana.»

INDIJA-RADIKALIJA. Radikalska matematika.

Osebe:

Radikalski poglavarji: Alfa, Beta, Gama, Delta in tako naprej.

Poglavari ničel (z radikalskega stališča): A, Be, Ce, Če in tako naprej.

Radikalska vlada pod Alfo. Poglavarja A in Be, radikalska satelita, tvorita eno ničlo, ki se pripiše številu vzadaj. Ker ničla ne pomeni nič in je vrhu tega še vzadaj, pride do besede šele takrat, ko je že Alfa storil svoje. Opozicija ostalih ničel je zato tu, da je nihče ne poslušaja, ko se huduje nad korupcijo in balkanizmom.

Krik opozicije izkoristi radikalski poglavar Beta, ki se mu že zahoče rentabilnega oblastva. Torej vrže Beta Alfovo vlado s pomočjo ničel. Sedaj vzame v roke vlado radikalski poglavar Beta in si poišče poglavarja Be in Ce, da ju pripiše k sebi vzadaj zopet kot eno ničlo.

Radikalska poglavarja Gama in Delta sta huda, ker sta bila prezrta in se počasi spuntata, ker ju Beta ni zadosti na-

gradil. Alfa je tudi jezen. Okoristijo se iz praznih ničel, ki mečejo bob v steno, ko grme staro pesem o korupciji in tako naprej. Betova vlada pade in na vrsto pride radikalski poglavar Gama.

Potem se po stari viži dokoplje do vlade Delta s pomočjo, recimo, ničel Ce in Če, nato sledi kdo drugi radikalskih poglavarjev, nakar se začne znova od začetka...

Računanje je torej naslednje: Radikal dol, radikal gor. Ostali so ničle, s katerimi se radikali igrajo in ki jih vedno zopet, to ali ono, zvbijajo k sebi, da si jo po potrebi pripišejo. Z drugimi besedami: Jugoslavija je čarobna Indija-Radikalija. No, saj bi bilo res grozno, če bi usoda ne dala beograjski radikaliji tako bogate države in teh čudovitih ničel, ki se dajo po vrstnem redu tako lepo prevarati, da vedno zopet sproti pozabljajo, da bi lahko stopili na mesto Alfe, Bete in tovarišev.

Skrb in radovednost.

«Oh, gospod župnik, od samih skrbi me bo konec!» je jadikovala vdova Čmerika.

«Verjamem, da imate križe po moževi smrti, a zopet božjo voljo ne smemo godrnjati», jo je skušal tolažiti duhovnik.

«Žalost se že še prestopi, toda hujše so druge bolečine...»

«Povejte mi, kaj imate na srcu.»

Čmerika si je odkašljala in pričela: «Pred smrtjo mi je naročil mož, naj ga mrtvega oblečem v novo platneno srajco...»

«Pa ste mu izpolnili željo?»

«Oh, saj to je, kar me neprestano peče. Pomislite, skopost me je zapeljala tako daleč, da sem srajco razdelila: v sprednji del smo ga oblekli, ko je umrl, zadnjega pa sem shranila za otroka. Zdaj me pa neprenehoma skrbi, kaj počne mož na onem svetu brez srajce...»

«Čmerika, ali ste zavoljo tega prišli k meni?»

Žena se je spomnila, da ni varno sitnariati okrog resnega gospoda, krenila je proti izhodu in vzdihnila: «Veste, skrbi me in radovedna sem, ali bo tam na onem svetu kak zid ali stena, kamor se bo moj mož prislonil, da se mu ne bodo zaradi tega, ker mu manjka polovico srajce, preveč posmehovali.»

Nehvaležnik.

Zdravnik (svojemu bolnemu očetu): «Oče, kar je prav, piva pa res ne smete piti več.»

Oče (vzroji): «Kaj praviš, nehvaležni sin? Ali sem te mar zato dal študirati, da mi prepoveduješ sedaj piti pivo!»

Vzglede potrepljivosti.

V vlaku proti Ljubljani stoji neki potnik neprestano pri vratih kupeja. Ko pride mimo sprevodnik, ga potnik vpraša: «Ali bo že kmalu Ljubljana?»

Sprevodnik: «V nekaj minutah. Kaj se Vam že zelo mudi?»

Potnik: «No, seveda! Pri Vižmarjih ste mi namreč pripravili roko in sedaj čakam, kdaj boste zopet odprli vrata...»

R.

BORBA ZA UGRABLJENO NEVESTO

Povest po zapiskih policijskega uradnika.

Dosedanja vsebina: Na Dunaju sta bili ugrabljeni dve mladi deklici Zora in Matilda. Ženin prve, policijski uradnik Janko Rojan, hoče priti neznanim zločincem na sled in rešiti nesrečnici. Pomagata mu Matildin brat Bruno in sorodnik Viktor. Zločincem so že na sledu. Vsi trije zavezniki, Janko, Bruno in Viktor, preze nanje. Med tem pa zločinska družba hipnotizerja Ben Ailija — lepega Frica pobegne s plenom na avtomobilu. Strel iz bežečega avta prevrta Viktorjev klobuk.

IV.

Mladi zavezniki so stali nekaj časa brez besed sredi ulice in gledali drug drugega, kakor da hočejo drug drugega vprašati, kaj se je zgodilo. Ves razburljiv prizor je trajal samo dve do tri minute, pa bi skoro stal življenje nesrečnega Viktorja, ki je neprestano mečkal v roki prestreljeni klobuk, kakor da se hoče z vso gotovostjo uveriti, da je krogla šla res samo skozi klobuk. Vse tri je zaspanost popolnoma minila.

Prvi je prekinil molk Janko, ki je menil: «Streljal je nedvomno Ben Aili — lepi Fric. V policijskih knjigah je možak opisan kot drzen lopov, ki se pri vsaki priliki poslužuje revolverja. Oprezni, trikrat oprezni bomo morali biti...»

«Kaj, ali imate še upanje, da bo prišel v past?» je vprašal Bruno.

«Tako hitro pa ne smemo vreči puške v turščico! V past sam najbrže ne bo prišel, kakor je videti... Treba bo začeti z njim pravcato vojno...»

«Kako to mislite?»

«Z avtom ga bomo morali zasledovati... in morda tudi z vlakom...»

«Kar tako na slepo srečo?» se je začudil Bruno.

«Morda celo na slepo srečo... Mislim pa, da bo parola ‚Solun‘ držala... V smeri proti Balkanu... Morda bodo njega, njegovo družbo in dekleta prijeli

že prej, preden bomo prestopili mejo... Policija tudi ne miruje...»

«Seveda moramo ubrati pot proti Balkanu. Treba je storiti vse, da rešimo Matildo in Zoro. To je jasno», je pritrjeval Viktor, ki ga je razburjenost že zapuščala ter se mu je vračala zopet stara živahnost.

«Naš vojni svet naj se spričo dragocenosti časa vrši kar tukaj in naj kar na tem mestu sprejme sklepe glede nadaljnjih korakov... Jaz sem zadevo že premislil... Potrebne dokumente za eventualni prehod v tuje države bom preskrbel jaz... Bruno, Vi boste prišli z avtom. Obleka čim enostavnejša! Orožje in dovolj municije! Ne pozabite na malo pudra in šminke! Morda bomo potrebovali tudi različna pokrivala... Drugače pa ne preveč prtljage!»

Bruno in Viktor nista ugovarjala.

«Sedaj pa brez odloga na delo! Tekom treh ur moramo biti vsi pripravljani na domu Brunovega očeta. Čas je zlato...»

Mladi možje, ki jih je tragedija dveh deklet napravila tekom par dni, odkar se poznajo, za dobre prijatelje, so se razšli.

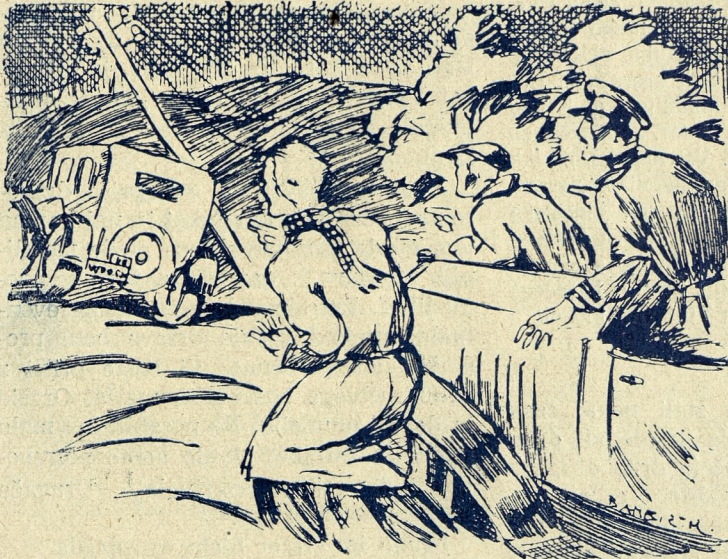
Med tem se je napravil dan, prijazen in topel pomladni dan. Janko je bil od vročine, a še bolj od nestrpnosti ves poten, ko je sedel na tramvaju, ki je vozil v smeri proti policiji. Na policiji je imel zopet mnogo povedati. Njegove podatke so zabeležili z zadovoljstvom in — kakor je imel Janko vtis — tudi z večjo vero, da so točni. Policijska preiskava je že tako daleč napredovala, da je že tudi ugotovila lepega Frica kot vodjo družbe trgovcev z dekleti. Prav tako je dognala na podlagi izpovedb nekega stražnika številko skrivnostnega avtomobila, ki je v zgodnjih jutranjih urah z divjo brzino drvel po ulicah sicer precej mirne dunajske periferije. Številko 23.500 si je Janko zapisal.

Pri nabavi potnih dokumentov zase in za svoja prijatelja mu niso delali težkoč, ko je Janko povedal, zakaj jih brez odloga potrebuje.

Ko je opravil vse potrebno, se je podal Janko v svoje stanovanje. Kakor vsak dan ga je pozdravila pri vstopu v sobo slika neveste Zore, pritrjena na

Točno ob določenem času je prispel h Krennovim, kjer sta ga že čakala Bruno in Viktor z avtomobilom. Po kratki poslovitvi od Krenna in njegove žene, ki se — kakor je bilo videti — ni prav zavedala, na kako nevarno pot se podajajo mladi možje.

* * *

Prijatelji so izstopili in se s samokresi v rokah bližali mirno stoječemu skrivnostnemu vozilu...

malem stojalu, postavljenem na pisalni mizi. Ta slika mu je dajala moč in mu krepila vztrajnost v težavni borbi s pretekanih zločinci.

Legel je za nekaj minut na divan, da se spočije in da v miru preštudira ves načrt nadaljnega zasledovanja dekličjih roparjev. Mnogo, zelo mnogo je delal zadnje dni... Veliko srečo je imel... Vendar mu je ostalo še nejasno, kako se je lepemu Fricu posrečil vlom v Zorino stanovanje in zakaj je lepi Fric ubral tako drzno in opasno pot, da se je polastil Zore... Zakaj so umorili ubogo Zorino teto Katarino? Ta skrivnost je nedvomno v zvezi z Gerberjevimi...

Dobre pol ure je polegaval na divanu. Tudi malo zadremal je. Nato je vstal, sporočil gospodinja, da bo dalje časa odsoten, natrpal mal kovčeg z najpotrebnejšimi stvarmi in se odpravil z doma. Morda se niti ne vrne več...

Spotoma se je še poslovil od prijatelja Kastnerja, kateremu je obljubil, da ga bo sproti obveščal o uspehih avaturističnega zasledovanja trgovcev z dekleti.

Avto je drdral brez konca in kraja po dolgih dunajskih ulicah, preden je prispel na veliko državno cesto izven mesta, vodečo proti jugu.

Bruno je gnal vozilo z bliskovito naglico. Janko in Viktor sta sedela zadaj in govorila o eventualnosti, da zločinci morda vozijo po stranskih cestah, da zabrišejo za seboj vsako sled.

«Sicer pa to ni zelo verjetno, ker bi bil prevoz prepočasen. Lepemu Fricu se gotovo zelo mudi. Fric je drzen lopov in hoče samo pridobiti na času... Jaz vsaj mislim, da bo to moje mišljenje držalo. Gotovo se tudi ne bo ves čas vozil z avtomobilom, ker bržkone sluti, da so si stražniki zabeležili številko njegovega vozila, kar mu lahko povzroči neprilike, ker je dunajska policija telefonično opozorila na zločince in njihov avto vsa varnostna oblastva širom Avstrije», je govoril Janko.

Avto je drdral in puščal za sabo trge in vasi. Vsi trije so napeto gledali pred sebe v nadi, da morda dohite zločinski avto. Prehiteli so mnoge avtomobile, ali

noben ni bil pravi. Sicer pa je bilo izključeno, tako hitro dohieteti lepega Frica.

Pred Wiener Neustadtom je njihova pozornost nenadoma porasla. Od daleč so zagledali pred sabo na cesti stoječ avto, ki je bil nekoliko nagnjen v jarek. V primernih razdalji je Bruno ustavil avtomobil. Prijatelji so izstopili in se s samokresi v rokah bližali mirno stoječemu skrivnostnemu vozilu.

«Številka Ben Ailijevega avta», je tiho zašepetal Janko.

«Nikogar ni v njem», je menil Viktor.

«Avto se je ponesrečil; zadel je v brzozavni drog», je pripomnil Bruno ter stopil k vozilu, katerega eno kolo je bilo zvito.

«Seveda, ptiči nas niso čakali, nego so odleteli... skoro gotovo naravnost na postajo», je govoril Janko in pregledoval polomljeni velikanski avtomobil. «Tu notri je lahko sedelo najmanj deset oseb... Torej so imeli s seboj več nego dve dekleti... Morda je vmes nekaj prostovoljnih ptičic, ker ni verjetno, da bi Fric vso žensko družbo držal v šahu samo s hipnozo, odnosno s posthipnotičnimi sugestijami... Mislim, da je spremljalo nesrečnice več moških...»

«Ali ni potem verjetno, da se je tudi družba razdelila v več delov in da sedaj ti deli ločeno potujejo, da bi otežkočili eventualno zasledovanje?» je vprašal Viktor.

Prav logično vprašanje! Nam je skoro gotovo računati s tem kot z dejstvom», je poudaril Janko. «Umestno bo, da se pred odpotovanjem informiramo na tukajšnji policiji, če nima morda kakšnih podatkov o zločincih.»

Prijatelji so se vrnili, sedli zopet v svoj avto in se odpeljali v Wiener Neustadt, toda na tamošnji policiji niso zvedeli ničesar. Nato so mladi možje krenili z avtom h kolodvoru, kamor pa je šel Janko sam. Bruno in Viktor sta med tem čakala zunaj kolodvora.

Janko je na peronu poiskal posamezne železniške uslužbenke in jih izpraševal, ali niso morda videli vstopiti v kateri vlak tekom dneva kakšne sumljive osebe. Samo eden uslužbenec mu je

povedal, da je v jutranji brzi vlak v smeri proti Gradcu stopil neki mlad gospod z obvezano roko v spremstvu treh dam, ki so bile izredno mirne in tihe. Točnega osebnega popisa uslužbenec ni mogel dati, a že iz tistih par podatkov, ki jih je mogel izvleči iz možaka, je Janko sklepal, da je omenjena četvorica obstojala bržkone iz lepega Frica, Zore, Matilde in Gerberjeve Fride.

Frida torej potuje s Fricom... Kakšno opravilo neki ima v tej skrivnostni družbi? je razmišljal Janko. «Ali je ali ni zločinka? Ni izključeno, da je tudi ona žrtev lopova lepega Frica in da jo ta pod pretvezo, da je njegova ljubica, vede v inozemstvo, kjer jo bo enostavno prodal v kakšno javno hišo kakor vse ostale nesrečnice.

Janko je že mislil zapustiti kolodvor in se vrniti k prijateljema, da bi se skupno porazgovorili, kaj naj sedaj støre, ko mu je naenkrat padlo v glavo, da bi bilo dobro nekoliko izprašati tudi prodajalko voznih listkov, ki je bila zjutraj zaposlena z izdajanjem voznih listkov za brzi vlak.

Razgovor s prodajalko ni bil lahek, ker so običajno uslužbenke te vrste zelo nezaupljive. Po dolgih okoliščinah je izvlekel iz ženske to, da je res kupil neki gospod z obvezano roko več voznih listkov — štiri do pet — menda za Gradec.

«Da, da, se že spominjam, za Gradec jih je kupil», je dejala nazadnje uslužbenka.

«Najlepša hvala», je hitro izustil Janko ter se obrnil.

«Recimo torej, da za štiri osebe Fricove družbe že vem, kje bodo nocoj prenočile, je dejal Janko, ko je bil zopet pri svojih prijateljih. «Točnega, seveda, ne vem ničesar, vendar ima moja domneva dobro podlago... Nič obupavanja, nič oklevanja, nego zopet na slepo srečo naprej! Če nam bo usoda naklonjena, bomo v Gradcu vso bando ujeli... Ako se ne motim v osebah, imam sled za lepim Fricom, ki se je pri avtomobilski nesreči malo potolkel in sedaj potuje po svetu z obvezano roko... V njegovi družbi so Zora, Matilda in Frida... O ostalih čla-

nih Fricove družbe nisem zvedel ničesar ...»

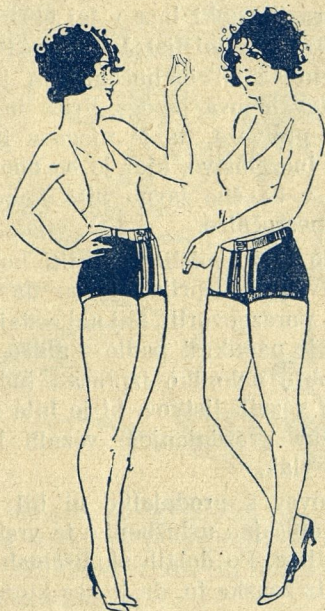
«Ali to drži?», sta vprašala Viktor in Bruno.

«Kakor sem rekel, je to zelo verjetna domneva, ki sem si jo ustvaril na podlagi izpovedb železniškega uslužbenstva ... Mi se bomo še kar dalje peljali

z avtom, ker nimamo sedaj nobene ugodne zveze z vlakom.»

Bruno in Viktor sta soglašala in avto je oddrdal. Bruno ga je gnal z večjo brzino nego prej, saj ga je navdajalo upanje, da bo morda že do naslednjega jutra strgal iz zločinskih rok svojo sestro. (Dalje.)

BREZ NJEGA NE MORE ŽIVETI.

«Sporočila sem mu, da ne morem živeti brez njega.»

«Mira, ti si že od nekdaj zelo sentimentalna.»

«Da, da, razume se ... Kako pa naj tudi živim brez njega, ko mi je popolnoma zmanjkalo sredstev ...»

Težko.

Zdravnik (bolniku, ki ga misli operirati): «Prosim, vzemite umetno zobovje iz ust ... Tako! Sedaj pa stisnite zobe, kolikor morete!» S.

Čitatelji, tudi Slovenci, ki tvorimo najbolj civiliziran del Jugoslavije, imejmo svoj humoristični časopis in ne zaostajajmo v tem pogledu za Srbi in Hrvati! Naročajte se na naš domači humoristični časopis «Skovir» in pravočasno plačajte naročnino, kar boči častna dolžnost vseh naših prijateljev!

Pred sodiščem.

Sodnik: «Katra, zakaj že tožite svojo sosedo?»

Katra: «Gospod sodnik, rekla mi je, da sem oskubljena gos, kar Vam lahko dokažem ...»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocari-njanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20 — za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno.

Inseriranje v «Posredovalcu» je najuspešnejše. Uprava lista «Posredovalec», Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

Ljubljančanom in tujcem
priporočamo

kavarno „Evropo“

Vogal Dunajske
in Gosposvetske ceste

Vodoravno: 1 ptica, 4 drevo, 6 pokrivajo glavo, 9 moško ime, 10 starogrška oseba, 11 žensko ime, 13 krstno ime starega srbijanskega politika, 14 del cerkve.

Navpično: 1 družba, ki dela in živi zase, 2 želi si jo mnogokateri človek, 3 del voza, 4 neumen človek, 5 nevaren življenju

in imetju, 7 žensko ime, 8 potrebno človeku in živali, 12 nihalnica.

Rešitev križanke «Kopalki». Vodoravno: 1 ost, 3 kes, 5 Ivo, 7 Vis, 8 aga, 10 tek, 12 Tatjana. — Navpično: 1 oglat, 2 Tivat, 3 Kosta, 4 sraka, 6 vi, 9 ga, 11 en.

Lep poklon.

Zdravnik: «Vi se preveč bavite sami s seboj, gospod dvorni svetnik. Ali nimate nič pametnejšega, s čimer bi se ukvarjali?» S.

Napačno razumela.

Stric: «Veš, Lizika, četudi je zašlo svetlo solnce mladosti, vendar še sije prijazna luna starosti.»

Nečakinja: «O, striček, gotovo še ni nihče tako poetično govoril o svoji — pleši.»

Postrežljiva žena.

A: «Ti ne veš, kako dobro in postrežljivo ženo ima moj sosed! Še čevlje mu sezuva.»

B: «To je že res, a samo takrat, kadar hoče iti v gostilno!»

Preveč vlomov.

Prvi blagajničar: «Res, grozno, vsak dan navrtajo vlomilci kako blagajno!»

Drugi blagajničar: «Veš, jaz jo pa pustim kar odprto, da mi jo vlomilci vsaj ne pokvarijo!» S.

Ona: «Gospod ropar, moj mož se mi tako smili.»

Ropar: «Saj ga ne bomo ubili.»

Ona: «Da, da, toda on bo moral meni zopet kupiti nove obleke in dragulje...»

ORLI IN SOKOLSKI TABOR.

Ko je bil zadnjič orlovski tabor v Ljubljani, so prihajali z dežele v Ljubljano Orli in Orlice ter spraševali ljudi: «Kje pa je tabor?»

No in so jim povedali, da je Tabor tam in tam...

Ko je neki Orel na ta način prišel pred sokolski Tabor, ga niso pustili noter. Orlu so skušali dopovedati, da je to sokolski Tabor in ne orlovski ter da je razlika tudi v tem, da se piše prvi z veliko začetnico, drugi pa ne.

Pa si Orel ni dal dopovedati, nego je zagrozil: «Le čakate, le čakate, Iberavc, vam bo že naš ministr Korošc pokazov...»

Neprevidnež.

Župnik (v spovednici): «Dragi moj, opozarjam te, da so ti odpuščeni tudi mali grehi, ki jih nisi povedal.»

Mežnar (godrnja pred spovednico): «Če je tako, sem mu pa prav brez potrebe izdal, da sem mu kradel klobase...
Veljko.

Čuden smeh.

Na Savi so se kopali in eden kopalcev, ki ni znal plavati, je zašel v globoko vodo. Takoj so bili pri rokah dobri ljudje, ki so siromaku vrgli vrv.

Ponesrečenec se je oprijel vrvi in reševalci so ga vlekli in vlekli z največjo muko po visokem bregu navzgor.

Ko so se reševalci tako potili, se je rešeni možak neprestano krohotal.

«No, zakaj ste se pa tako režali?» so vpraševali po končanem trudu rešenega moža.

«Veste, mislil sem, kako bi Vi vsi pcepali po tleh, če bi bil jaz spustil vrv...»
R.

Bedak.

A: «Ali že veš, da je občinski tajnik Črepnik ukradel iz občinske blagajne deset tisočakov? Ta salamenski bedak!»

B: «Zakaj bedak? Zaradi tega, da se je polastil denarja, vendar ni bedak.»

A: «Bedak je samo zato, ker je mislil pobegniti s počasnim kamniškim vlakom, tako da so ga že v Domžalah prijeli...»